

[Axel Ivan Pedersen.]

skridt i forhold til den helt uhæmmede agitation, partiet førte forud for valgene i 1966. Talen om at vælte boligforliget er således forstummet, og det er godt det samme, men hvad — det er jo heller ikke forbudt mennesker at forbedre sig.

Der er dog en passus i mindretallets udtalelse i betænkningen vedrørende dets ændringsforslag, som jeg må gøre en bemærkning til. Det er den passus, hvori det hedder:

„Vor modstand mod denne form for „huslejeudligning“ skærpes selvfølgelig yderligere ved den kendsgerning, at hele provenuet ved de næste 8 års lejestigning uden forbehold tildeles grundejerne.“

Dette ordvalg er så meget desto mere bemærkelsesværdigt, som socialistisk folkeparti aldrig har givet udtryk for, at provenuet ved en huslejeregulering eller dele deraf skulle indgå i en statslig boligfond. Tværtimod har partiets formand, hr. Aksel Larsen, i en tale her i tinget den 17. november 1965, som jeg tidligere har henvist til, givet udtryk for noget andet. Det var dengang, Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund sammen med andre organisationer i en resolution fremsatte ønske om en statslig boligfond på grundlag af en del af provenuet fra huslejeforhøjelserne — et forslag, som socialdemokratiet stod ene med. Det hedder i hr. Aksel Larsens tale af 17. november, som findes i Folketingsstidende 1965-66, sp. 1395:

„Jeg vil benytte lejligheden til at sige, at jeg er ikke tilhænger af organisationernes forslag, for jeg finder ikke, man kan sige, at nu er der nogle ganske bestemte parcelhusejere og nogle ganske bestemte beboere af bestemte udlejnings-ejendomme, som skal betale, hvad det koster at oprette en boligfond og at nedbringe boligudgiften for dem, der skal bo i de nye huse. Jeg finder, at samfundet som helhed må have et ansvar, og så må man pålægge hele befolkningen ud-

giften, naturligvis med en social retfærdighed i skattesystemet; pengene må skaffes til veje over skatterne.“

Der synes altså ikke at være fuld overensstemmelse i synspunkterne mellem socialistisk folkepartis boligordfører, hr. Kai Moltke, og partiets formand, hr. Aksel Larsen, på dette punkt. Som landet nu ligger, synes jeg, hr. Aksel Larsen har ret i det sidste punktum af det nævnte citat: at samfundet har et ansvar, og at pengene må tages over skatterne. Men det er jo også det, der er sket ved den gennemførte lov om renteletelse for 12.000 lejligheder om året i de sociale selskaber, og det er det samme, der vil ske inden så længe ved gennemførelse af boligsikringsordningen.

Jeg har ikke villet fremsætte disse bemærkninger for at yppe kiv om spørgsmål og problemer, som ikke kan ændres, men i ønsket om på det tidspunkt, da de kontroversielle problemer i boliglovgivningen mellem os i socialdemokratiet og socialistisk folkeparti er ved at finde deres afklaring, at skabe klarhed over socialistisk folkepartis stilling til den meget betydningsfulde del af boligforliget, som endnu står tilbage; jeg tænker her ikke mindst på boligsikringsordningen.

Milliarderne til grundejerne er forsvundet ud i den blå luft, men tilbage står at sikre sig, at den målsætning, boligforliget har, nås, det vil sige, at de ordninger, der er skabt ved dette forlig, bliver til gavn for dem, de er tiltænkt, og at subsidierne ikke går i de forkerte lommer. Men for at dette kan nås, er det nødvendigt med en udbygning af boligforligets bestemmelser, ikke alene hvad angår en statslig boligfond, men også med henblik på at sikre byggeriet arealer på rimelige vilkår og på, at der bliver bygget til rimelige priser. For at løse disse problemer kræves der et sagligt og fordrageligt klima, og jeg håber, at socialistisk folkeparti vil medvirke til at skabe et sådant.

Jeg kan ikke afslutte disse bemærkninger uden at sige et par ord om lejevurderingen, der jo har været så stærkt fremme i den